

3. neděle adventní – 14. prosince 2014

čtení: Mt 9,9-13

kázání: Mt 11,2-6

Milé sestry, milí bratři v Kristu,

dnešní oddíl působí trochu absurdně: Jan Křtitel nejprve slyšel o Ježíšových činech, pak se zeptal, jestli je Ježíš ten, který přichází/má přijít. Načež mu Ježíš odpověděl popisem svých činů. No co to je za nesmyslný kruh, vždyť znalost Ježíšových činů je příčina Janovy otázky...! Možná proto nečteme Janovu odpověď: Jan se v reakci plácl do čela, a řekl si: Co to je za odpověď...!

Když však přidáme šířeji, co všechno spadá do oněch „Ježíšových činů“, dostane nový rozměr nejen Janova otázka, ale i Ježíšova odpověď.

On totiž ten Ježíš z Nazareta nebyl žádný andílek: Sice vyháněl demony, ale klidně do stáda vepřů, které se pak zřítilo ze skály. To byla velmi drahá záležitost. Ano, Ježíš učil mnoho dobrých a prospěšných slov, ale také řekl: „Nemyslete si, že jsem přišel na zem uvést pokoj; nepřišel jsem uvést pokoj, ale meč!“ (Lk 10, 34)

Když s ním byli jeho vlastní učedníci na lodi a měli strach během velké bouře, tak jim až lakonicky řekl: „Proč jste tak ustrašení, vy malověrní?“ (Lk 8, 26) Pak sice bouři utišil, ale nejsou taková slova uprostřed děsivé situace, kdy opravdu jde o život, trochu na facku?

Ježíš si také upletl bič a vyhnal z Chrámu všechny peněžoměnce, prodavače dobytka, ovcí, holubů právě i s jejich dobytkem, rozházel a zpřevracel stoly, protože ho „strávila horlivost pro Hospodinův dům“ (J 2, 17)

No a závěrem: Ježíš běžně jedl a stoloval s celníky a hříšníky. Tedy s kolaboranty, zloději, podvodník, lháři, vydřiduchy, zaprodanci, bezvěrci a kdoví, jestli mezi nimi nebyla také nějaká ta žena cizoložnice, které se zastal! (J 8, 7)

To je teda Spasitel, Zachránce, Mistr hodný následování! Nebo vás takové chování nepohoršuje? Nehněvá? Neuráží?

Co kdybychom viděli třeba Aleše, jak s klackem vlítne na setkání nějaké sekty a všechny tam ztluče a vyžene... Nebo věděli o někom tady ve sboru, že běžně chodí na setkání KSČM, a pak s nimi jde ještě do hospody, nebo dokonce domů – copak bychom si také „nemysleli své“, nebo o tom dokonce nehovořili s ostatními, jak je to přece strašné se takhle chovat?!

A proto se Jan Křtitel ptal Ježíše: „Jsi ten, který má přijít, nebo máme čekat jiného?“ Nebo, v trochu výstižnějším překladu: „Jsi ten, který přichází, nebo čekáme jiného?“ Protože Ježíš prostě vypadal a i dnes vypadá jako potulný kazatel utržený ze řetězu, mimo a proti všem normám, zvyklostem, proti všemu tomu, jak si společnost uspořádala, že bude žít, a jak má tenhle svět fungovat.

I proto platí ta otázka i nám, zejména během adventu: Je tenhle Ježíš ten, který přichází? Ten, jehož narození si brzy připomeneme? Má se Spasitel chovat takhle skandálně, jak napovídá ono řecké skandalizw („skandalidzó“), jež nacházíme na místě onoho „neuráží se nade mnou“?

Ani my nedostáváme jasnou odpověď: „Jo, je.“ „Ne, není.“ Také slyšíme ono: „Slepí vidí, chromí chodí, malomocní jsou očišťováni, hluší slyší, mrtví vstávají, chudým se zvěstuje evangelium. A blaze tomu, kdo se nade mnou neuráží.“

Hmm, no a co... že slepí vidí, hluší slyší a nemocní jsou uzdravováni, na to už jsme docela zvyklí. Podobně jako na chodící či jinak se pohybující chromé. No a i ti mrtví vstávají... každý půlrok proběhne médii zpráva, že tam nebo onde někdo mnoho hodin po smrti vstal a odkráčel domů. To už na nás asi žádný velký dojem nedělá...

Na druhou stranu zvěstování evangelia – ať už chudým nebo bohatým? Nad tím se často pohoršujeme, když je někde na ulici... nebo se nás spíše nijak netýká...?

Přitom právě tohle dohromady je popis Ježíšova přicházení. A ne náhodou je zvěstování evangelia poslední ve výčtu toho, co se kolem Ježíše děje – tedy krom toho, že je pro mnoho lidí prostě skandální, co ten Ježíš dělá a říká. Samozřejmě včetně zvěstování evangelia chudým, vždyť zejména to Ježíš dělal, a nejenom chudým!

Možná však to byl ten největší skandál. Ne ty někdy trochu divoké projevy či stolování s hříšníky, ačkoli už to je teda skoro přes čáru. A už vůbec ne uzdravování a otevírání očí či uší. Ale že je Ježíš přicházejícím Spasitelem tím, že zvěstuje evangelium, dobrou zprávu?

No promiňte, to je trochu málo, ne...? Jak zvěstování evangelia? To už těch pár desítek uzdravení mění více lidské životy a společnost než nějaké zvěstování evangelia, natožpak chudým!

A přesto, nebo snad právě proto, máme slyšet a slýcháme tento text během adventu: Kristovo přicházení, Kristův advent je provázen tím, že ti, kteří nevidí nic, nebo hlavně bludy, nebo jen to, co vidět chtějí, ti vidí pravdu, mají otevřené oči, prozřeli.

Kristovo přicházení je provázeno tím, že zlomení, pochroumaní, zoufalí a neschopní už vstát ani z vlastní postele, chodí, jdou, kráčejí znovu a dál.

Kristův advent je provázen tím, že ti odstrčení za okraj společnosti pro barvu kůže při malomocenství či pro jinou nemoc, ti jsou očisťováni a nejen přijímáni zpět „mezi lidi“, do „běžného života“, ale nejsou již ani vyháněni, odstrkováni, nejsou mimo zorné pole „běžného života“.

Ježíšovo přicházení je provázeno také tím, že hluchí slyší – kdo nebyl schopen zaslechnout druhé, slyšet co někdo říká, rozumět mu, chápat, nebo vůbec se o to pokusit, ten slyší.

Ježíšův advent provází vstávání mrtvých. Tedy že ti, nad kterými byla zlomena hůl, kteří už neexistují ani pro své blízké, kteří jsou pohřbeni, zapomenuti, vytěsněni a všichni se jim jen vyhýbají, ba dokonce už o nich skutečně ani neví, kteří se ztratili jako Marnotratný syn, ti vstávají, a začínají nový život.

Ano, samozřejmě, že Ježíš z Nazareta také činil tyto mocné činy v jejich praktické, nesvrchnější rovině např. léčení! Ale Ježíš z Nazareta vždy dělal zároveň mnohem víc – zvěstoval evangelium, pořád a znovu, chudým i bohatým, hluchým i opuštěným, mrtvým i slepým. A dělal to slovem i činem.

Vždyť k čemu je slepému, že se mu vrátí optické vnímání, když vidí jen lež, pokřivenou realitu, reklamy, iluze a mámení jako každý běžný člověk? A za těmi se honí? Ba se mu dokonce stanou bohy?! To by přece bývalo lepší, aby slepý zůstal slepým...

A proto je to radostná zpráva, pro tebe i pro mě. Protože jsi byl slepý a teď snad aspoň trochu vidíš. Byla jsi hluchá, ale teď slýcháš každý týden evangelium, jemuž nasloucháš. Byli a stále jsme pro mnohé chromými, mrtvými, chorými, ale teď patříme do křesťanského sboru, a hlavně patříme trvale do obecenství s Hospodinem, tady na světě i v Božím království! To je krásná a dobrá zpráva v Ježíšově popisu jeho kristovského přicházení...

Ale také se zeptejme, zda tomu Ježíšovu příchodu, jak ho prožíváme, něco nechybí... Nejsme Kristus a nejsme léčiteli, ale kolik lidí skrze nás prohlédlo, nabylo znovu nebo poprvé sluchu pro pravdu? Kolik se setkalo se skutečnou dobrou zprávou od Hospodina, se skutečným evangeliem a ne nějakým jeho paskvilem?

Kolik lidí dostalo alespoň během toho letošního adventu možnost neurážet se nad Kristem a křesťanstvím protože se setkali s pravdou, jež je za Ježíšovými často až skandálními činy a slovy? Nebo za těmi našimi?

Lidé kolem nás přece také patří do Kristova přicházení, také patří mezi chudé, jemž se v Ježíšově přicházení zvěstuje evangelium a otevírají uši. A když ne, tak je pro ně Kristus samozřejmě jen skandálem...

Amen

(kázání vikáře Dana Páleníka)